

רע"פ 940/18 - אחמד אבו כאעוד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 940/18

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

המבקש:

אחמד אבו כאעוד

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 17.12.2017 בתיק עפ"ת 8107-12-17 (השופט ר' בן-יוסף)

בשם המבקש:

עו"ד דוד גולן

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בעפ"ת 8107-12-17 (השופט ר' בן-יוסף) מיום 17.12.2017, אשר דחה את ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית המשפט השלום לתעבורה בתל אביב-יפו (השופט א' האוזרמן) בפ"ל 3255-01-16 מיום 30.10.2017.

2. המבקש הורשע, על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של נהיגה בזמן פסילה מקבלת או החזקת רישיון; נהיגה בקלות ראש; נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים; מסירת שם כוזב; נהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף

ונהיגה ברכב ללא ביטוח. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 8.10.2015, בעודו תחת עונש פסילה בשל עבירות קודמות, נהג המבקש במהירות ובפראות ברחובות בת-ים ונעצר על ידי שוטרים. כאשר נדרש המבקש להזדהות, טען שאין ברשותו תעודה מזהה והזדהה בשמו של אחיו התאום. בבדיקת נשיפה נמצאה בדמו רמת אלכוהול גבוהה מהמותר.

3. על פי הסדר הטיעון לעניין העונש שהובא בפני בית משפט השלום, הוסכם כי המשיבה תעתור להפעלת מאסר על תנאי בעבודות שירות, זאת נוכח הרשעותיו הקודמות של המבקש, ואילו זה האחרון יטען להארכת צו המאסר המותנה והטלת צו של"צ. כן נקבע כי המשיבה תעתור לפסילת רישיון הנהיגה של המבקש למשך שנתיים, שתבוצע בחופף לפסילה על תנאי שעמדה לחובת המבקש מהרשעות קודמות.

4. במסגרת הדיון שנערך לפני בית המשפט השלום ביום 30.10.2017, בו השמיעו הצדדים את טיעוניהם לעונש, מסר בא כוח המבקש בשם מרשו כי הם מסכימים לשנות מהסדר הטיעון הראשוני בין הצדדים ולהותיר את משך תקופת הפסילה לשיקול דעת בית המשפט, במידה וזה יבחר להטיל על המבקש צו של"צ. ובמילותיו:

"לאור הערת בית המשפט, אנחנו מסכימים כי בית המשפט במידה ויחליט לאמץ את ההסדר ברף התחתון לעניין הטלת של"צ ולא עבודות שירות, יקבע את תקופת הפסילה בהתאם לשיקול דעתו ומעבר לשנתיים עליו הסכמנו" (פרוטוקול גזר הדין מיום 30.10.2017, עמוד 12).

5. בגמר הדיון, גזר בית משפט השלום את עונשו של המבקש, והטיל עליו 200 שעות של"צ; פסילה מקבלת או החזקת רישיון נהיגה לתקופה של 4 שנים; פסילה על תנאי מקבלת או החזקת רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים, וזאת למשך שנתיים; וקנס בסך 1,800 ש"ח או 18 ימי מאסר תמורתו. כמו כן האריך בית משפט השלום את ששת חודשי מאסרו המותנה של המבקש, בגין הרשעה קודמת, בשנתיים נוספות.

6. ערעורו של המבקש לבית המשפט המחוזי התמקד בפסילת הרישיון שהושתה עליו, ונטען כי הכפלת תקופת הפסילה משנתיים לארבע שנים "אינה מידתית ביחס להבדל שבין עבודות השל"צ לעבודות השירות". בא כוח המבקש טען כי "שניות לפני מתן גזר הדין בית המשפט מעיר לי דבר בעל פה, ואני עונה לפרוטוקול, הייתי במלכוד ולא היתה לי ברירה לענות אחרת". לטענתו, כוונת המבקש היתה להסכים כי במידה ובית המשפט ייבחר לכבד את הסדר הטיעון ולשלוח את המבקש לשל"צ ולא לעבודות שירות, הוא יוסיף במידת מה על עונש הפסילה, אך לא יכפילו. לפיכך, לטענתו, "חרג בית המשפט קמא באופן קיצוני מגבולות הסדר הטיעון".

7. בית המשפט המחוזי דחה את טענותיו של המבקש, תוך שהפנה לשינוי הסדר הטיעון כפי שהוצג בפרוטוקול הדיון בבית משפט השלום. לאחר שבא כוח המבקש תיקן את בית המשפט כי מלכתחילה הסדר הטיעון היה שהמשיבה תעתור לעבודות שירות והמבקש יטען לשל"צ, ציין בית משפט קמא כי "אם כך הדברים, ולא כך הבנתי אותם, היא הנותנת והמצב מבחינת ההגנה קשה יותר ולכן בפניי סיבה נוספת שלא להיעתר לערעור". כך או כך, ציין בית משפט קמא כי "עדיו העונש שהוטל הוא קל ביותר ועומד בתנאי ההסדר".

הבקשה לרשות ערעור

8. בקשה זו נסובה על עונש הפסילה מקבלת או החזקת רישיון נהיגה למשך 4 שנים, אשר הוטל על המבקש.
9. המבקש חוזר על עיקרי טענותיו. לעמדתו, לא ברור מדוע קבע בית משפט קמא כי תוכנו של הסדר הטיעון לא מובן מפרוטוקול הערכאה הדיונית ומטיעוני הצדדים. כמו כן נטען כי העובדה שהסדר הטיעון כלל מלכתחילה הסכמה כי המבקש יטען לשל"צ אינה אמורה לעמוד לחובתו, זאת בניגוד לקביעת בית משפט קמא.
10. בנוסף, טוען המבקש כי מאחר שבית משפט השלום חרג בצורה כה משמעותית מההסכמות בדבר רכיב הפסילה בהסדר הטיעון הראשוני, היה עליו לאפשר להציג את הסדר הטיעון בשנית, להתיר לצדדים לטעון מחדש לעונש, וכן להזהיר את המבקש כי הודאתו עלולה להביא להארכה משמעותית בפסילת רישיונו.
11. בנסיבות האמורות לעיל, טוען המבקש כי נגרם לו עיוות דין חמור, אשר לגישתו, מצדיק את התערבות בית משפט זה.
12. דין הבקשה להידחות.
13. רשות לערעור שני תינתן רק במקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה עקרונית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, כאשר נפלה טעות מהותית בפסק הדין או כאשר נגרם למבקש עיוות דין חמור. הבקשה שלפני אינה נופלת בגדרם של אותם מקרים, ודי בכך כדי לדחותה.
14. יתירה מזאת, בחינת טענותיו של המבקש לגופן אינה מגלה עילה להתערבותו של בית משפט זה. בית משפט קמא ציין במפורש כי על המבקש הוטל עונש קל מאד, בין אם שונה הסדר הטיעון בעניין אפשרות המבקש לטעון לשל"צ בין אם לאו. אי-ההבנה שהתעוררה במהלך הקראת גזר הדין של בית המשפט המחוזי באשר לתוכן הסדר הטיעון לא השפיעה על התוצאה הסופית אליה הגיע בית משפט קמא, ולא ברור לי כיצד מנסה המבקש להיבנות ממנה.
15. באשר ל'הכפלת' משך עונש הפסילה שנגזר על המבקש, הרי שבא כוחו של זה האחרון ציין כי אם יבחר בית משפט השלום להטיל על מרשו של"צ בלבד, יוכל הוא לקבוע את רכיב הפסילה, כלשונו, "בהתאם לשיקול דעתו ומעבר לשנתיים עליו הסכמנו". איני מקבל את הטענה בדבר ה"מלכוד" בו היה מצוי בא כוח המבקש. על פי דבריו בפרוטוקול הדיון שהובאו לעיל, הוא היה ער לאפשרות כי בית המשפט אכן יבחר להטיל על המבקש עבודות של"צ ולהחמיר את רכיב הפסילה, והיה נכון לקבלה. אין לקבל את ניסיונו של המבקש לסגת מההסכמה המפורשת שנתן, לאחר שהעונש שנגזר בסופו של דבר לא תאם את ציפיותיו.
16. גם לו אניח, כהנחה מיטיבה עם המבקש, כי היה על בית משפט השלום להניח לנגד עיניו את הסכמות הצדדים הראשוניות באשר לרכיב הפסילה (הסכמות מהן חזרו הצדדים, כאמור), אין בכך כדי לשנות את העיקרון המושרש שלפיו בית המשפט אינו כבול לעונש שעליו הסכימו הצדדים במסגרת הסדר טיעון, שכן ההסדר נערך בין הצדדים בלבד ובית המשפט אינו צד לו. לפיכך, שמורה לבית המשפט הזכות לסטות מהסדר זה ולהטיל עונשים אחרים, לפי שיקול דעתו וככל שימצא לנכון (ראו למשל: דנ"פ 1274/93 מרקוביץ נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(2) 558 (1993);

ע"פ 3856/13 גוני נ' מדינת ישראל (3.2.2014).

17. נוכח האמור, דעתי היא כי לא נפל פגם בדרך הילוכם של בתי המשפט קמא בעניין גזר דינו של המבקש, לא כל שכן במידה שיש בה כדי לגרום למבקש עיוות דין חמור המצדיק היענות לבקשתו.

18. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ב בשבט התשע"ח (7.2.2018).

ש ו פ ט
